

► Kersti Saloste peab oluliseks kindla koha olemuse ja vaimu tunnetamist. Samas peab see haakuma tellija enda sisemaailmaga, et moodustuks harmooniline tervik.

Foto: Julia-Maria Linna

Maastikuarhitekt Kersti Saloste: kõik on põnev

Eks inimene ihkab ikka ilu enda ümber näha ja see tagab kindlasti kurvemalgi perioodil ehk siis ka kriisiajal rõõmsama olemise, arvab Kersti Saloste.

Ap

Teet Reier
teet.reier@aripaev.ee

“Lapsepõlvest meenub, et isa tegeles kõige muu kõrval ka maastikukujundusega. Ta rajas elumaja ümber kaks paisjärve, mis üheskoos Võrumaa kuppelmaastikuga pakusid maalilisi vaateid iga ilma ja aastaajaga. Puid-põõsaidki uuendati,” meenutab Kersti.

Ka enda huvist aianduse vastu on tal meeles paar seika, mida ta peab rohkem laste omaseks toimetamiseks.

“Järve äärde ehitasin majapidamises leiduvatest materjalidest kasvuhuone, mille ees kanavirtsapang. Tänu selle rammuandvale sisule kasvasid tomatid hiigelsuureks.”

Esimene miniaed leidis koha plekkvannis

“Plekkvanni rajasin väikese puukooli – minimaastiku, mida praeguste teadmiste põhjal nimetaksin ehk minu maitse järgi kujundatud dendroaiaks, kus asusid koos eri liigid ja keskel pakus maastiku liigendust väike veesilm,” naerab ta.

“Aga maastikuarhitektiks õppimine oli kõike muud, kui selgelt planeeritud karjäär. Elukutse valikuajal langes kaalukauss juristiameti kasuks. Kahjuks või siis hoopis õnneks põrusin sisseastumiskatsetel ning otsustasin järgmisel aastal uuesti proovida,” räägib Kersti.

Samas tuli siiski midagi teha vahepealse aastaga ja miks mitte õppida mingil teisel erialal. “Üks minu sõbranna oli tollal armunud tudengisse, kes õppis metsandust, ja naljaga pooleks rääkisime ka metsandusest